

[Kjær Rasmussen.]

slutsten kom ud af det, kan vel blive til ca. 17 mill. kr., når man tager 5 mill. kr. fra til erstatningsgrunde. Og disse 17 mill. kr. kan forsvarsministeriet tilsyneladende disponere over.

I den forbindelse kunne jeg godt tænke mig at spørge statsministeren, om han finder denne form for forøgelse af forsvarsbudgettet rigtig. Det ligger jo nemlig sådan, at der skal sælges mange flere grunde i København og i Århus.

Jeg har her nævnt to alvorlige eksempler på tilsidesættelse af de demokratiske principper. Det helt abnorme er jo, at det netop er disse demokratiske principper, det kapitalistiske magtsamfunds magthavere påberåber sig, hver gang andre samfundsmedlemmer, der virkelig er i nød, tyer til metoder, som strider mod kapitalisternes interesser. Får vi ikke ørene tudet fulde om antidemokratiske og antiparlamentariske metoder, hver gang befolkningsgrupper, som er bragt ud i desperation — det være sig studenter eller arbejdere — søger at tvinge deres krav igennem? Jo, det er lige netop det, vi gør; og det argument, man fremfører, er netop, at de demokratiske spilleregler skal overholdes. Men i samme øjeblik kapitalisterne eller deres stat ser sin fordel i at gå til værks på en anden måde, at liste sagen uden om de folkevalgte organer og dermed undgå offentlig debat, ja, så gør man det. Men det antiparlamentariske argument kan stadig bruges over for studenter og arbejdere, for slet ikke at tale om demonstranter; for de sidstnævntes vedkommende skal jeg dog tillade mig at fraregne politiprovokatørerne.

Jeg synes ærlig talt ikke, at man kan forbælte nogen af os i at sige hykleri og dobbeltmoral, når borgerskabet og dets medløbere forarges så vanvittig meget over nutidens udtryksformer — jeg tænker på diverse demonstrationer og aktioner.

Til afslutning vil jeg sige, at der naturligvis findes visse udgifter, f. eks. anlægsudgifter, som ikke kan fikseres på finansloven. Her har finansudvalget sin rimelige funktion. Men hvor der er tale om lovbundne tilskud, der fikseres nærmere, bør praksis ændres, og det glæder mig, at man tilsyneladende vil finde ud af nu at ændre denne praksis.

Kai Moltke: Ja, jeg skal ikke forlænge debatten meget, men holde mig til nogle hovedpunkter, og jeg skal først og fremmest lade den rent statsretlige side af sagen og de argumenter og modargumenter, som her er blevet fremført, i hovedsagen ligge og i al almindelighed rejse spørgsmålet: er det en af folketingsønsket praksis, som her er blevet gennemført i den sidste tid, eller er det noget, som bør tages op til fornyelse og fornyet overvejelse? For det er hverken, hvad de statsretligt sagkyndige tidligere har udtrykt og fortolket og folketingsønsket tidligere stiltiende har godkendt, som det her drejer sig om. For her kan argument og modargument jo mødes. Men når vi nu ved åbningsdebatten brugte oven i købet flere timer til at drøfte et sådant spørgsmål, vil det måske først og fremmest være ønskeligt, om man praktisk her i salen gav udtryk for, hvad det egentlig er, man ønsker. For blot at strides om, hvad der var praksis i fortiden; blot at strides om, hvad den eller den statsretligt sagkyndige tidligere har skrevet og udtalt i sagen ud fra sin opfattelse og sit kendskab til juraen, bringer os jo ikke et skridt videre. Det, folketingsønsket burde tage stilling til, er jo den ganske konkrete praksis, som folketingsønsket skal gælde for fremtiden, og jeg håber da, inden denne debat afsluttes, at de, som med rette har rejst denne sag her i folketingsønsket, fremsætter sådanne konkrete udtalelser om, hvordan man ønsker fremtidig praksis skal være. For det kan da vel ikke udelukkende dreje sig om at gøre en debat til en evighedsdebat, at gøre argumenter og modargumenter til et underholdningsemne for publikum. Man må vel over for offentligheden udtrykke, hvad man fremtidig i en sådan sag finder ret og rimeligt; og her kan jeg kun give hr. Kjær Rasmussen ret i, at det, det drejer sig om, er ikke alene denne bevilling.

Lad mig med hensyn til de argumenter, der er fremført her, sige, at spørgsmålet er: ønsker man det drejet derhen, at bevillinger af denne art kun kan vedtages, når folketingsønsket er samlet, og ikke kan finde sted, når folketingsønsket ikke er samlet eller indkaldt? Det er et af de væsentlige spørgsmål, som er rejst i denne debat, og som det er muligt for tinget at tage stilling til.

Men endvidere har hele dette spørgsmål en langt større ramme, for det drejer sig jo